

Korčok Péter:

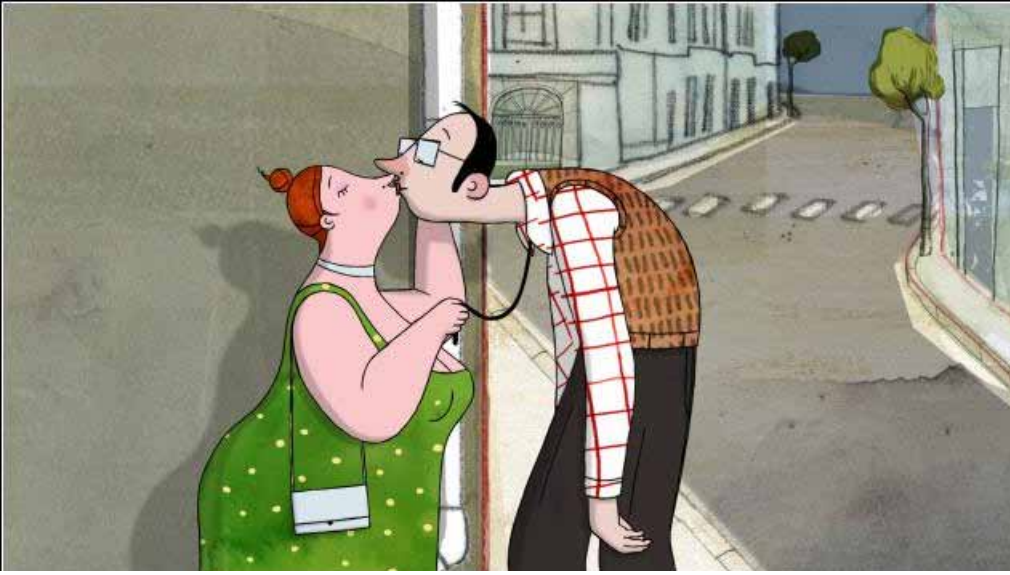
## Ahányféle rendező... (Animációs filmek 2.)

Khm... akkor tehát! Ötlet és humor orgia, színekavalkád, különböző animációs technikák, visít a mellettem ülő lány, amúgy a nézők visszafogottan, de bizony nevetnek, én is reszketek és harapom a nyelvem, kiváltó ok: Animációs filmek 2.

Mati Kütt *Égi dal* címre hallgató nyitódarabjára mindez igaz kicsiben. A 45 perces szürreális agymenés fantasztikus lényekkel telezsúfolt világának legnehezebb foglalkozását minden bizonnyal a postás úzi. Kemény artista kiképzés, kondícionövélés egy doki felügyelete alatt, akinek egy bal agyfélteke a háziállata. Igen, mozog. És beszél is. És természetesen okos. Az *Égi dal* tele van szimbólumokkal, filozófiai utalásokkal, persze nem kötelező érteni, becsszó szórakoztató, s ebben a rendkívüli ötletgazdagság és temérdek vizuális poén a ludas; nagy szemét lennék, ha mindezeket most itt lelőném.



Ralf Kukula *Az ember, aki még hitt a gólyában* című animációs kisfilmjének főszereplője egy szeretnivaló agyi-fogyi férfi, aki tanulmányi körútra indul, hogy megtudja, honnan is jönnek a gyerekek, ugyanis szeretne egyet. Mosolygós, édes és szívcsücsök olvasztó.



Wonház Annamária *Falun* című bábfilmje egy beállításban mutatja be egy öreg házaspár napját. Nem erőlködik hatalmas, frappáns dolgokon, hogy olyan történetet hozzon össze, ami sikít és üvölt; szívmengetően aranyos, egyszerű papó egyszerű mamóval, jól eltalált, mégis falun mindennapi poé-  
nokkal – s pont ezért.



*Sose vezess, ha halott vagy. De igen, légy szíves vezess!* Mert a Gregor Dashuber fejéből kipattant defektes várost és annak még defektesebb lakóit soha nem ismernénk meg.

Punkok, rockerek, drogosok, emósok, kétfejű (ez kicsit lehangoló) és négymel-  
lű (ez lelkiállapot kérdése, de... juhé!) nagyon rózsaszín cicababa, gördeszkázó  
anarchista pingvinek, mindez baromi jó képi világgal, fekete-fehér alapról rikító  
vörössel, sárgával, rózsaszínnel.



A második félidőre már kevesebb poén jut, megmarad azonban az érdekeségi tényező és változatosság. A szemem köszöni szépen Cakó Ferencnek a homokanimációt, az apjának ajánlott *Érintést*.

Vergine Keaton kollázs drámájában az üldözött szarvascsordából üldözők lesznek. Akarva-akaratlan, de van egy enyhe pszichedelikus rock koncert íze (de az is lehet, hogy csak az én elvetemült elmém gondolja így).

Emanuel Gorinstein *Víztornyistája* kicsit szomorkás, kicsit melankolikus, de leginkább meghatóan szép kis történet, s az ezt követő, *Ámár* címre keresztelt záró darab, Isabel Herguera masszív agygörcse tesz arról, hogy a hegedűtől nyugalomba szenderült néző el ne szunyókáljon. Nézem a képeket, s szinte észre se veszem, hogy a szemgödörben pogóznak a hangyák. Üt. Halántékon. De tényleg. Nagyon.

Ahányféle rendező, annyiféle animáció. Figyelem! Nem csak szórakoztat.

